

MARTTI LUTHER

Itsevalittu uskonharjoitus

Oma-aloitteinen ja itsenäinen valinta uskonasioissa myötäilee kyllä lihaa, ja järki suostuu siihen hyvinkin. Mutta jos sitä seuraat, teet aivan samoin kuin ne, jotka jättivät teltan ja juoksivat puiden alle ja lehtoihin. Se on Perkeleen, ei Jumalan, mukaista. Paavalikin tuomitsee itsevalitun uskonharjoituksen, missä ei ole kyseessä Jumalan sana, joka kutsuu, vaan valikoiva ja määräävä tahdon suunta.

Mooses on siis tarkoin pannut tämän merkille, ettei Aabraham tahtonut jäädä tuohon pyhään paikkaan sen jälkeen, kun oli uhritoimituksesta valmis. Hän palasi maallikon töihin ja entiseen vapaaseen palvontaansa, joka ei vielä ollut mihinkään tiettyyn paikkaan sidottua. Hänhän harhaili edelleen ilman kiinteää jumalanpalvelusta, mutta Jumalan käskystä hän ajan tullen toimitti uhrin.

Aabraham palaa siis poikiensa eli orjiensa ynnä aasin pariin. Siellä hän järjesti aterian ja ruokaili orjiensa ja poikansa kanssa. Liittyyhän uhriin runsas ja hilpeä ateria, se kuuluu siihen olennaisena osana.

Sen mukaan kuin laki määrää, pikukarjaa uhrattaessa rasva poltettiin,

lapa ja rintakappale annettiin uhrin toimittajalle. Loput lihoista kuuluivat uhuriin osallistuneille, jos ei ollut kyse polttouhrista. He siis istuivat Herran edessä ja aterioitsivat ilolla, Jumalaa kiittäen. — — —

Onpa varsin ihmeellistä, että Aabraham poikansa uhraamista koskevan valtavan koettelemuksen jälkeen kykeni heti toimimaan ja elämään tyynin mielin. Näyttää siltä, että tämä on kuulunut hänen tapoihinsa, vaikka laki ei sitä vielä määrännytkään niin kuin myöhemmin Mooses säati aterioista uhritoimituksen jälkeen. Kun hän siis oli saanut takaisin poikansa ja uhrannut oinaan, he kumpikin, isä ja poika, iloitsivat sydämen pohjasta ja varmastikin ilomielin kertoivat kaiken orjille Jumalaa iloissaan ylistäen. Tämän jälkeen he palasivat Bersebaan Saaran luokse, mistä olivat lähteneetkin, ja jättivät tuon pyhän paikan, uhrin ja enkelit, oltuaan Jumalan silmien alla.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24, Hämeenlinna 2005, s. 347-348. Suomennos Heikki Koskenniemi. Otsikko toimituksen.

Kirkon elämän kolme ydinkysymystä

Olemme kuluvana kesänä juhloneet kirkkokuntamme 80-vuotista olemassaoloa. Tämän juhlan myötä olen tullut jälleen kerran, kenties osin entistä tarkemmin, paneutuneeksi seurakuntien varhaisiin vaiheisiin ja pastorien opetukseen menneinä vuosikymmeninä. Tämä tutustuminen on vienyt kirkon elämän ydinkysymysten äärelle. Olipa vuosikymmen, -sata tai –tuhat mikä tahansa, ovat perustavat kysymykset aina samat.

Ensimmäinen kysymys koskee ihmisen pelastumista. Kirkon kannalta on olennaista tunnustaa se tosiasia, että me ihmiset olemme langenneet. Lankeemus on niin syvä, ettei kukaan voi luonnollisin voimin saavuttaa pelastusta, vaan jokainen jää luonnostaan auttamatta lain tuomion ja sen hirvittävän rangaistuksen, iankaikkisen kuoleman valtaan. Tähän onnettomuuteen vastaa se, mitä Jumala on tehnyt. Hän on antanut Poikansa Vapahtajaksi. Jeesus tuli lain alaiseksi. Hän täytti kuuliaisuudellaan elämässä ja kuolemassa sen, mitä laki meiltä vaatii. Kaiken tämän hän teki yksin meidän puolestamme, ei vähääkään sen tähden, että hän omasta puolestaan olisi ollut velvollinen sen tekemään. Tällainen Vapahtaja on Raamatun sanoin *“meidän syntiemme sovitus, eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.”* (1 Joh. 2:2) Kirkon olemassaolon ja elämän perustus on jo tapahtunut kaikkia ihmisiä koskeva syntien sovitus.

Toinen kysymys koskee pelastuksen omistamista. Jumala ei ole jättänyt pelastuksen tietä meidän etsittäväksemme, vaan hän antaa varman tiedon siitä, mistä syntien anteeksiantamus saadaan. Hän on säästänyt kasteen, evankeliumin sanan ja pyhän ehtoollisen syntien anteeksiantamuksen välineiksi. Kirkon elämän ydinkysymys on siis se, että sana ja sakramentit ovat jatkuvasti oikeassa käytössä.

Kolmas kysymys on Pyhän Raamatun arvovalta. Raamattu eroaa muista ns. pyhistä kirjoista siinä, että se esittää pelastuksen tienä juuri syntien anteeksiantamuksen tien. Raamattu on kaikilta osin totta, ja kirkon tulee pitäytyä siihen. Apostoli Paavali opetti tätä kahdelta kannalta. Ensiksi: *“Minä uskon kaiken, mitä on kirjoitettuna laissa ja profetoissa.”* (Apt. 24:14) Ja toiseksi: *“Ei yli sen, mikä kirjoitettu on”* (1 Kor. 4:6) Kun kirkko teroittaa tärkeimpänä asianaan pelastuksen evankeliumia uskossa Jeesukseen, ei tämä periaate merkitse Raamatun muun opetuksen hylkäämistä, vaan kyse on siitä, että syntien anteeksiantamus uskossa Kristukseen on Raamatun ydin. Muut opinkohdat tukevat tätä ydintä.

Näiden kolmen ydinasian lisäksi huomionarvoista on, kuinka seurakuntamme ja niiden varhaiset pastorit pitivät niitä esillä. Itse asioista ei voinut vähääkään antaa periksi. Kuitenkin he, kovista taisteluista huolimatta, pitivät niitä esillä niin, että halusivat koota yhteiseen joukkoon kaikki, joilla on sama tunnustus. He myös tahtoivat, asiassa lujasti, mutta ihmisiä ajatellen lempeästi, kehottaa toisia saman tunnustuksen alle.

80-vuotisjuhla herättää muistoja. Ne voivat sisältää rohkaisevia asioita vuosikymmenten takaa. Ne voivat sisältää pettymystä siinä mielessä, että monilla paikkakunnilla on seurakuntaelämä aiemmin ollut paljon vilkkaampaa kuin nyt. Ne voivat sisältää aiheellista itsetutkistelua ja sen tunnustamista, että oma uskollisuus on ollut heikkoa. Seurakuntaa eivät kuitenkaan pidä yllä ihmisten teot. Siksi päättyköön muistelemineen siihen, että Kristuksen armotyö on aina voimassa. Kasteen, evankeliumin sanan ja ehtoollisen myötä saadaan syntien anteeksiantamus tänäänkin. Jumalan sana ei horju pienimmässäkään kohdassa, vaikka ajat ja ajankohtaiset kysymykset muuttuvat. Nämä Jumalan antamat aarteet ovat seurakunnan ja sen jokaisen jäsenen omaisuutta uskon kautta Vapahtajaan. Elä näistä Jumalan lahjoista. Kutsu toisiakin, asiassa lujana mutta ihmisiä kohtaan lempeänä, niitä nauttimaan.

Kimmo Närhi

Tähän asti on Herra auttanut

“Samuel otti kiven ja pani sen Mispan ja Seenin välille ja antoi sille nimen Eben-Eser ja sanoi: “Tähän asti on Herra meitä auttanut.” (1 Sam. 7:12)

Hyvät Suomen Tunnustuksellisen Luterilaisen Kirkon aikuisten raamattuleirin osanottajat, kalliit kristityt! Tämänvuotisella leirillämme juhlistamme sitä, että kirkkokuntamme on ollut olemassa jo 80 vuotta. Kirkkokunnan perustava kokous pidettiin 28. toukokuuta 1928. Kirkkokunta rekisteröitiin seuraavana vuonna.

Tiedämme, että ihmisen elämässä 80 vuotta on pitkä aika. Joukossamme on joitakin, mutta ei kovin monia, jotka ovat olleet seurakuntiemme jäseniä silloin, kun kirkkokunta perustettiin.

Tekstimme tuo esiin oikean ilon aiheen. Kiitämme ja riemuitsemme siitä, että Jumala on auttanut meitä tähän asti. "Ne teistä, jotka olette olleet seurakuntiemme elämässä pitkään mukana, muistatte varmasti vaiheita, jolloin sydämessä ja huulilla on ollut rukous: Herra, emme tiedä, miten selviämme eteenpäin.auta meitä." Jumala on sanansa mukaan auttanut, nostanut, kantanut ja pelastanut. Me nuoremmat olemme nähneet menneisyyttä vain lyhyemmältä matkalta. Kuitenkin yhdymme kiitokseen sen johdosta, että Jumala on kanssamme tänään. Hän auttaa meitä sanansa kautta tänäänkin.

Tarvitsemme Jumalan avun synnin tähden

Miksi olemme tarvinneet ja tarvitsemme jatkuvasti Jumalan apua? Voimme ajatella juutalaisten historiaa Vanhan liiton aikana. Profeetta Samuel katseli taaksepäin. Hän tiesi, kuinka kansa oli monta kertaa vaihtaa Jumalan avun johonkin muuhun, itse valittuihin asioihin. Heillä oli lupaus Jumalan avusta. Kuitenkin häden hetkillä monet olivat valmiit hylkäämään Jumalan avun, erämaavaelluksen aikana palaamaan Egyptiin. Välistä he jopa tekivät itselleen epäjumalia. Ne, jotka kääntymättä vaelsivat tuota tietä, perivät omasta syystä katoituksen.

Vanhan ihmisen tähden jokaisella on samanlaisia kiusauksia kuin aikanaan Israelin kansalla. Luonnostasi olet taipuvainen seuraamaan omaa järkeäsi Jumalan sanan sijasta. Jos Jumalan apu ei näytä olevan lähellä etkä näe kuin vaikeuksia, on kiusaus vaihtaa Jumalan sana johonkin muuhun. Tämä tarkoittaisi seurakunnan, sanankuulon ja sakramenttien hylkäämistä ja halpana pitämistä. Se tie on epäuskon tie, pohjimmaltaan sama tie kuin niillä israelilaisilla, jotka hylkäsivät Jumalan avun.

Juhla-aika on itsetutkistelun aikaa. Sinun on tarpeen kysyä itseltäsi, oletko uskollisesti ja horjumatta turvannut Ju-

malan apuun ilossa ja surussa. Vai oletko ollut välinpitämätön, niiden israelilaisten kaltainen, jotka etsivät apua ja iloa maailmasta? Tämä kysymys johdattaa sinut pyytämään Jumalan edessä: "Herra, auta minua tänäänkin, ole minulle, syntiselle, armollinen."

Jumalan apu antaa syntiselle rauhan

Juhla-aika muistuttaa erityisesti siitä, että Jumala ei ole vetänyt apuaan pois, vaan se on luonamme tänäänkin. Olet saanut pyhän kasteen ja siinä syntien anteeksiantamuksen. Evankeliumin sana vakuuttaa sinua siitä, että synnit ovat pyyhityt pois. Jumalan armosta saat tulla nauttimaan Herran pyhää ehtoollista, jossa saat Kristuksen tosi ruumiin ja tosi veren, jotka hän on antanut ja vuodattanut syntiesi anteeksiantamukseksi.

Näin tekstimme sanat: "Tähän asti on Herra meitä auttanut." kiinnittävät sydämen Jumalan tekoihin. Hän antoi Kristuksen Vapahtajaksi. Hänen apunsa on tullut ja tulee luoksemme armonvälineissä. Näin nuo jumalallisen avun sanat pyyhkivät pois sinun syntisi. Saat katsoa Jumalan Karitsaan, joka on ottanut pois maailman synnit, sinunkin syntisi.

Jumalan apu johdattaa iankaikiseen elämään

Tekstimme sanat "Tähän asti" kehottavat katsomaan eteenpäin. Tähän asti olet tullut. Vielä on matkaa jäljellä. Jumalan apu sisältää lupauksen perille pääsemisestä. Vapahtajan sovitustyö merkitsee kaikkien syntien poisottamista. Evankeliumin sana ja sakramentit antavat ja tarjoavat tuon anteeksiantamuksen uskolla omistettavaksi. Kun uskot Jeesukseen, on sinulla siinä uskossa jo iankaikkinen elämä.

Näin Jumalan apu antaa varmuuden autuudesta. Se kehottaa uskollisesti käyttämään Jumalan sanaa ja sakramentteja sekä kotona että seurakunnan kokoontumisissa. Kun meillä on Jumalan armo ja iankaikkinen elämä, on Jumalan tahto, että levitä näitä lahjoja toisillekin. Kristuksen uhri syntien sovituksiksi on rajaton, kaikkia koskeva. Siksi kerro toisillekin tästä avusta. Kutsu heitäkin saman armon ja anteeksiantamuksen turviin. Näin Jumalan apu, joka on tuonut sinulle iankaikkisen elämän, tulee myös toisten autuudeksi.

Kimmo Närhi, aikuisten raamattuleirin alkuhartaus 8.7.2008, muokattu ja täydennetty 13.7.2008

Säilytä vapautesi

Seitsemäntenätoista sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä.
III vuosikerta. Epistolateksti.

*Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina, älkääkää antako uudesta-
taan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen. Katso, minä, Paavali, sanon teille, että jos
ympärileikkautatte itsenne, niin Kristus ei ole oleva teille miksiäkään hyödyksi. Ja
minä todistan taas jokaiselle ihmiselle, joka ympärileikkauttaa itsensä, että hän
on velvollinen täyttämään kaiken lain. Te olette joutuneet pois Kristuksesta, te,
jotka tahdotte lain kautta tulla vanhurskaiksi; te olette langenneet pois armosta.
Sillä me odotamme uskosta vanhurskauden toivoa Hengen kautta. Sillä
Kristuksessa Jeesuksessa ei auta ympärileikkaus eikä ympärileikkaamattomuus,
vaan rakkauden kautta vaikuttava usko. Te juoksitte hyvin; kuka esti teitä olemas-
ta totuudelle kuuliaisia? Houkutus siihen ei ole hänestä, joka teitä kutsuu. Vähä-
nen hapatus hapattaa koko taikinan. Minulla on teihin se luottamus Herrassa,
että te ette missään kohden tule ajattelemaan toisin; mutta teidän häiritsijänne
saa kantaa tuomionsa, olkoon kuka hyvänsä. Mutta jos minä, veljet, vielä saar-
naan ympärileikkausta, miksi minua vielä vainotaan? Silloinhan olisi ristin
pahennus poistettu. Kunpa aivan silpoisivat itsensä, nuo teidän kiihottajanne! Te
olette näet kutsutut vapauteen, veljet; älkää vain salliko vapauden olla yllykkeeksi
lihalle, vaan palvelkaa toisianne rakkaudessa. Sillä kaikki laki on täytetty yhdes-
sä käskysanassa, tässä: "Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi." Gal. 5:1–14.*

Oikea evankeliumi vapauttaa meidät kiusaajan kahleista. Se antaa sydämelle Jumalan rauhan syntien anteeksisaamisessa. Kristus on jo tehnyt kaiken autuu-
teen tarvittavan meidän edestämme. Saamme omistaa sen uskolla sellaisina kuin
olemme. Kun tämä meille kirkastuu, se kirvoittaa meidät lain orjuudesta. Se va-
pauttaa meidät palvelemasta epäjumalia ja seuraamasta riivaajien oppeja. Se
päästää meidät ihmisorjuudesta ja harhakäsityksistä. Se tekee meistä Jeesuksen
opetuslapsia. Toteutuu Jeesuksen sana: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te
totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on
tekevä teidät vapaiksi" (Joh. 8:31–32).

Ihmiset, jotka eivät tunne Kristusta ja hänen sovitustyötään, elävät monenlais-
ten pelkojen ja harhojen alla. Heidän sydämissään ei vallitse Kristuksen rauha.
Toisille tuovat pelkoja taikauskaiset käsitykset. Toisilla on tarve itse sovittaa
syntejään ja vapautua lihan himoista sekä saavuttaa teoillaan tunnon rauha, mutta
eivät koskaan onnistu. Toiset eivät usko mihinkään ylikuonnolliseen. Kuitenkin
heitä kalvaa ajatus: Entäpä jos sittenkin Jumala on olemassa ja tulee tilinteko kuo-
leman jälkeen?

1. Säilytämme vapauden pysymällä armonopissa ja torjumalla teko-opit

Uskosta luopuminen johtaa orjuuteen. Epäusko ei anna vapautta. Ihminen ei voi olla koskaan riippumaton. Joko hän on onnellisesti riippuvainen Jumalasta tai onnettomasti sidoksissa kiusaajaan. Kolmatta vaihtoehtoa ei ole. Jos ihminen on Jumalasta riippuvainen, hän on sisäisesti vapaa eikä ole synnin orja. Tämä vapaus on säilyttämisen arvoinen.

Niin kauan kuin ne asiat, jotka Jumala on jättänyt kristityn vapaaseen harkintaan, säilyvät vapaina eikä niillä sidota omaatuntoa, niistä ei tule autuuden ehtoa eikä tekoja, joilla yritetään ansaita autuutta. Mutta heti kohta, kun niillä sidotaan omatunto, käy niin kuin apostoli sanoo tekstissämme: “Jos ympärileikkautatte itsenne, Kristus ei ole oleva teille miksikään hyödyksi... te olette langenneet armosta.”

Kristus on ostanut meidät vapaiksi lain kirouksesta. Jos lankeamme armosta, joudumme siihen orjuuteen, mistä Kristus on meidät ostanut vapaiksi. Niin jääme kiusaajan kahleisiin ja lain kiroustuomion alle.

Ei ole yhdentekevää, miten suhtaudumme Vanhan liiton seremonialakiin ja vapaan ratkaisuvallan asioihin. Jos meitä vaaditaan noudattamaan vapaita asioita autuuden saamisen ehtoina ja muka Jumalan asettamina, meidän on noustava sellaista lakihenkisyyttä vastaan.

Luterilainen tunnustus varoittaa myös myöntymästä vastustajien vaatimuksiin ehdonvallan asioissa silloin, kun tilanne vaatii uskon tunnustamista ja myöntymisen koituisi harhan eduksi. Teko-opit on torjuttava selkeästi ja autuuden tie yksin armosta uskon kautta Jeesukseen ilman lihan tekoja on säilytettävä puhtaana ja avoimena.

2. Säilytämme vapauden torjumalla vaatimukset noudattaa seremonialakia

Galatian seurakuntiin oli tullut harhaopettajia, jotka autuuden saamiseksi vaativat noudattamaan seremonialain säädöksiä. Erityisesti he vaativat ympärileikkauksen käyttöön ottamista. Mutta muistakin säädöksistä oli kysymys, sillä apostoli Paavali sanoo: “Te otatte vaarin päivistä ja kuukausista ja juhla-ajoista ja vuosista. Minä pelkään teidän tähtenne, että olen ehkä turhaan teistä vaivaa nähnyt.” (Gal. 4:10–11.)

Meidän aikanamme tapaamme erityisesti kolmella alueella sellaista opetusta ja henkeä, jossa kristittyjä pyritään sitomaan uskossaan Vanhan testamentin seremonialakiin ja oloihin. Nämä ovat sapatti- ja ruokasäädökset sekä suhtautuminen Israelin valtioon ja juutalaisiin.

Uudesta testamentista ei löydy yhtään kohtaa, jossa käskettäisiin noudattamaan juutalaisille annettua sapattikäskyä tai muitakaan juhlasäädöksiä. Sen sijaan apostoli Johannes kirjoittaa: “Sen tähden juutalaiset vielä enemmän tavoittelivat häntä tappaaksensa, kun hän ei ainoastaan kumonnut sapattia, vaan myös sanoi Jumalaa Isäksensä, tehden itsensä Jumalan vertaiseksi” (Joh. 5:18). Apostoli Paavali puolestaan sanoo: “Älköön siis kukaan teitä tuomitko syömisestä tai juomisesta, älköön myös minkään juhlan tai uudenkuun tai sapatin johdosta, jotka vain

ovat tulevaisten varjo, mutta ruumis on Kristuksen” (Kol. 2:16–17). Sapatti on siis kumottu Kristuksen jumalallisella arvovallalla, ja kristityt ovat siitä vapaita hänen apostoliensa opetuksen mukaisesti. Sapatti seremonialain säädöksenä oli varjon tapainen kuva siitä levosta, joka tuli Kristuksessa. Sapatin tilalle ei Uusi testamentti aseta mitään muuta päivää.

Myös Luterilaiset tunnustuskirjat käsittelevät sapatikysymystä ja sanovat siitä: “Sanotunlaisia ovat säännökset sunnuntain, pääsiäisen, helluntain ja vastaavien juhlapäivien ja kirkkotapojen pitämisestä. Ne, jotka väittävät, että Herran päivän vieto on kirkon auktoriteetin perusteella välttämättömänä asetettu sapatin vieron sijalle, ovat väärässä. Raamattu on poistanut sapatin, ei kirkko. Evanke-liumin ilmoittamisen jälkeen voidaan kaikki Mooseksen lain seremoniat jättää huomiotta. Koska kuitenkin oli välttämätöntä sopia määrätystä päivästä, jotta kansa tietäisi, milloin sen tulee kokoontua, kirkko on selvästikin tätä tarkoitusta varten valinnut sunnuntain. Tätä on pidetty parhaana ilmeisesti siitäkin syystä, että ihmiset saisivat esimerkin kristillisestä vapaudesta ja käsittäisivät, ettei sapatin yhtä vähän kuin minkään muunkaan päivän vieto ole välttämätön.” (Augsburgin tunnustus, 57–60. TK 1990, s. 77s.)

Edellä sanottu ei kumoa sitä, että ihmisen mieli ja ruumis tarvitsevat lepoa ja että lepopäivä on ajallisen elämän kannalta suuri, tarpeellinen lahja. Hengellisen elämän kannalta taas sielu löytää levon Jumalan sanasta ja sakramenteista, joita kristityt käyttävät yhteisesti mahdollisuuksien mukaan yhteisesti sopien kristillisessä vapaudessa. Jumalan sana ei sido heitä siinä mihinkään tiettyyn päivään.

Vanhassa testamentissa on monenlaisia ruokasäädöksiä. Nekään eivät ole enää voimassa, sillä Jeesus “sanoi kaikki ruoat puhtaksi” (Mark. 7:19). Saamme kristillisessä vapaudessa syödä sekä kasviksia että lihaa. Ruoat ja juomat eivät it-sessään sisällä mitään pahaa. Ne eivät ole kirottuja tai riivattuja. Kaikella, minkä Jumala on luonut, on myös oikea käyttö. Väärinkäyttö sen sijaan on kiellettyä.

Vanhan liiton aikana Israelin maalla, valtiolla ja kansalla oli Jumalan asettama tarkoitus. Kun Vapahtaja tuli, hän naulitsi lain kaikkine säädöksineen ristiin ja hävitti Israelin erityisaseman saattaen pakanat yhtäläiseen asemaan. Raamattu sanoo: “Nyt, kun olette Kristuksessa Jeesuksessa, olette te, jotka ennen olitte kaukana, päässeet lähelle Kristuksen veressä. Sillä hän on meidän rauhamme, hän, joka teki molemmat yhdeksi ja purki erottavan väliseinän, nimittäin vihollisuuden, kun hän omassa lihassaan teki tehottomaksi käskyjen lain säädöksinensä, luodakseen itsensänsä nuo kaksi yhdeksi uudeksi ihmiseksi, tehden rauhan, ja yhdessä ruumiissa sovittaakseen molemmat Jumalan kanssa ristin kautta, kuolettaen itsensä kautta vihollisuuden. Ja hän tuli ja julisti rauhaa teille, jotka kaukana olitte, ja rauhaa niille, jotka lähellä olivat; sillä hänen kauttansa on meillä molemmilla pääsy yhdessä Hengessä Isän tykö.” (Ef. 2:13–18.)

Myöskään se, että jokin kasvaa tai sitä tuotetaan Israelissa, ei anna sille mitään pyhyiden hohtoa. Se ei ole siitä syystä parempaa muuhun verrattuna, sillä Jumalan ajallinen siunaus ei rajoitu vain yhteen maahan, vaan hän on rakkaudessaan ripotellut sitä kaikkialle. Tässäkään mikään valtio tai kansa ei ole erityisasemassa.

On tarpeen säilyttää raitis uskon henki kautta linjan, sillä “vähäinenkin hapatus hapattaa koko taikanan”.

Sen, joka vaatii yhdenkin seremonialain säädöksen noudattamista autuuteen välttämättömänä, tulee muistaa, että niin tehdessään “hän on velvollinen täyttämään koko lain”. Lain alla ja lain rikkojana hän on sitten lain kiroustuomion alla. Vain evankeliumi, joka on ilmoitettu ilman lakia, auttaa sen alta.

3. Säilytämme vapauden, kun emme anna sen olla yllykkeenä lihalle

Apostoli muistuttaa meitä tekstissämme vielä evankeliumin vapauden oikeasta ymmärtämisestä. Hän sanoo: “Te olette näet kutsutut vapauteen, veljet; älkää vain salliko vapauden olla yllykkeeksi lihalle, vaan palvelkaa toisianne rakkauudessa. Sillä kaikki laki on täytetty yhdessä käskysanassa, tässä: ‘Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.’”

Kun Jeesus torjui fariseusten lakimaisen uskonnollisuuden, hän toistuvasti painotti kolmea asiaa.

Vapahtaja toi esille ensiksikin lain sisällön. Lakia ei täytetty sitä ulkonaisesti noudattamalla, esimerkiksi toimittamalla säädetyt uhrit tai olemalla työtä tekevä sapatina. Lain sisältö oli rakkaus, ja sen tuli vallita sydämessä ja ilmetä teoissa. Jeesus sanoi: “Tämä kansa kunnioittaa minua huulillaan, mutta heidän sydämensä on minusta kaukana” (Matt. 15:8).

Toiseksi Jeesus osoitti ihmisen turmeluksen ja kykenemättömyyden täyttää laki. Jeesus opetti: “Sydäimestä lähtevät pahat ajatukset” (Matt. 15:19) ja: “Kukaan teistä ei lakia täytä” (Joh. 7:19).

Kolmanneksi Jeesus saarnasi evankeliumia. Hän ei ollut tullut etsimään vanhurskaita, vaan syntisiä. Hän oli tullut antamaan henkensä heidän edestään ja kutsumaan heitä luoksensa omistamaan pelastuksen ja vapautumaan yrityksestä itse pelastaa itsensä. “Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon” (Matt. 11:28), hän julisti. Kaikki, mitä pelastukseen tarvitaan, on valmista Kristuksessa.

Nyt apostoli muistuttaa meitä kaikkia siitä vapaudesta, minkä Kristus on meille hankkinut. Samalla hän avaa sydämemme näkemään lain sisällön oikealla tavalla ja kutsumuksemme palvella armon voimalla toisiamme rakkauudessa. Siihen ei sovi evankeliumin vääristely, ikään kuin armo muka antaisi luvan elää lihan mielitekojen mukaan.

Holtiton, lihallinen ja Jumalan käskyistä piittaamaton, aistillinen elämäntapa ei ole oikeata kristillistä vapautta. Se itse asiassa tempaa ihmisen takaisin synnin orjuuteen ja hävittää sydäimestä uskon ja Pyhän Hengen.

Muistamme Raamatun sanan: “Armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja – ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi” (Ef. 2:8–9).

Olemme saaneet kulkea kirkossamme yhteistä tietä 80 vuotta evankeliumin vapaudessa. Säilyttäkäämme tämä vapaus.

Kuulunko pyhään kristilliseen seurakuntaan?

Ef. 2:19-22.

Niin ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä, apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus, jossa koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa; ja hänessä tekin yhdessä muitten kanssa rakennutte Jumalan asumukseksi Hengessä.

Tämä Raamatun kohta puhuu meille pyhästä kristillisestä seurakunnasta. Sitä tutkiessamme kysykäämme:

Kuulunko minä tähän seurakuntaan?

Efeson seurakunta koostui pääasiallisesti pakanuudesta kristinuskoon kääntyneistä. Juutalaisilla oli taipumus pitää heitä vähemmän arvoisina, He olivat niitä ”ympärileikkaamattomia”, jotka eivät olleet Aabrahamin lapsia kuten he. Nämä syytökset todennäköisesti vaivasivat näitä pakanuudesta tulleita kristityitä. Sielunvihollinen varmaan käytti näitä syytöksiä hyväksensä ja teki kaikkensa synnyttääksensä heissä epäilyksiä ja masentaaksensa heitä.

Apostoli Paavali siis vakuuttaa näille pakanuudesta kääntyneille, että he ovat varmasti Jumalan lapsia, seurakunnan oikeita jäseniä. Hän sanoo ”Niin ette siis enää ole vieraita” jne. Sana ”siis” viittaa siihen, mitä hän on heille vähän ennemmin sanonut. Hän on korostanut heille sitä, että Jumala on heidät eläviksi tehnyt Kristuksen kautta. Hän on muistuttanut heille, että he

ennen olivat kuolleet rikoksiinsa ja synteihinsä, vaelsivat ”tämän maailman menon mukaan, olivat vihan lapsia niin kuin muutkin, olivat vieraat lupauksen liitolle, ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa. Mutta nyt he eivät enää ole tällaisessa asemassa.” Jumala, joka on laupeudesta rikas, suuren rakkautensa tähden, on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläviksi. Kristuksen kautta ”on meillä molemmilla, (juutalaisilla ja pakanoilla), pääsy yhdessä Hengessä Isän tykö”. Ette siis enää ole vieraita ja muukalaisia, niin kuin ennen olitte, sanoo Paavali. Nyt olette samassa asemassa kuin kaikki Jumalan perheeseen kuuluvat. Jumalan silmissä ei ole ”juutalaista eikä kreikkalaista, ei ole orjaa eikä vapaata, ei ole miestä eikä naista; sillä kaikki te olette yhtä Kristuksessa.”

Jumalan perheen eli pyhän kristillisen seurakunnan jäseneksi tullaan siis siten, että Jumala itse tekee hengellisesti kuolleesta hengellisesti elävän. Näkyvään seurakuntaan kuuluminen ei merkitse sitä, että ihminen ilman muuta kuuluu myös pyhään kristilliseen seurakuntaan. On mahdollista, että ihminen on kastettu, on näkyvän seurakunnan toimiva jäsen, tuntee kristinopin, elää ulkonaisesti hurskasta elämää, mutta ei kuitenkaan kuulu Jumalan perheeseen. Tähän perheeseen näet kuuluu ainoastaan se, jonka sydämen Pyhä Henki on saanut lain kautta särkeä; se, jolle hän on saanut kirkastaa

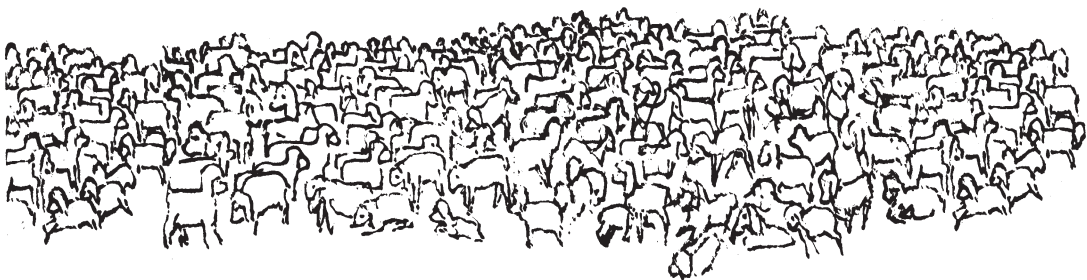
Kristuksen, niin että hän on löytänyt hänessä lohdutuksen ja turvan syntiä ja kuolemaa ja kaikkia pimeyden voimia vastaan. Tätä Pyhän Hengen työtä kutsutaan myös uudestisyntymiseksi eli uskoon tulemiseksi.

Kuulunko pyhään kristilliseen seurakuntaan? Tutkikaamme itseämme tämän kysymyksen valossa. Kysymys on tärkeä, sillä se, joka ei tähän seurakuntaan kuulu, on “ilman toivoa ja Jumalaa maailmassa” ja matkalla sinne, missä hän joutuu olemaan erotettuna Jumalasta iankaikkisesti.

Tutkiessasi itseäsi ehkä hätäytyneenä sanot: “Voi minua! En näe itsessäni muuta kuin syntiä. Näen vain tekemättömiä töitä, lukemattomia laiminlyöntejä. Näen rakkaudettomuutta ja ylpeyttä, laiskuutta ja penseyttä. Ne turhat sanat, jotka olen lausunut, kaikuvat korvissani. Ne pahat teot, jotka olen tehnyt, vyöryvät silmiäni edessä.

Voi, miten voin seistä Jumalani edessä?”

Tällaista näemme, kun katsomme sydämeemme ja tekoihimme. Mutta ajatellessamme kysymystä: Kuulunko pyhään kristilliseen seurakuntaan, on meidän katsottava myös Kristukseen, joka on tämän seurakunnan Pää. Hän sanoo meille: “On totta, että olet vihoittanut pyhän ja vanhurskaan Jumalan synneilläsi. Olet ansainnut kadotustuomion. Mutta minä, Jumalan oma Poika, olen tullut maailmaan ja sinun sijaisnasi tehnyt edestäsi sen mitä Jumala sinulta vaati, mutta mitä et pystynyt tekemään. Olen täyttänyt jokaisen käskyn edestäsi. Ja olen kantanut sinun ja koko maailman syntikuorman omassa ruumiissani ristin puuhun. Siellä olen edestäsi kärsinyt sen iankaikkisen rangaistuksen, jonka ansaitisit synneilläsi. Siellä vuodatit vereni ja annoin henkeni puolestasi. Näin maksoin syntivelkasi ja sovitin sinut ja

koko maailman Jumalan kanssa. Minun tähteni Jumala antoi kaikkien synnit anteeksi. Hän lupaa, että kuka ikinä minuun uskoo, kuka ikinä turvaa siihen, että minun vereni puhdistaa hänet kaikesta synnistä, sille ei ole mitään kadotustuomiota. Aivan sellaisena kuin hän on, hän kelpaa taivaaseen.”

Ystävä, jos sydämemme syyttää meitä, niin Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme ja tietää kaikki. Älkäämme siis kysykö sydämeltämme, kuulunko pyhään kristilliseen seurakuntaan, vaan kysykäämme Jumalalta. Hän sanoo meille Sanassansa: “(Jeesuksessa) meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen hänen armonsa rikkauksen mukaan.” Uskossa turvatkaamme tähän lupaukseen. Silloin kuulumme Jumalan perheeseen. Kuulumme siihen ihmeelliseen joukkoon, jota Jumalan Henki kuljettaa kohti iankaikkista

kirkkautta, siihen seurakuntaan, johon kuuluu jokainen, joka sydämessänsä turvaa Jeesuksen ansioon.

II Apostoli, kolmen eri kuvan avulla, kertoo efesolaisille: Mitä merkitsee kuulua pyhään kristilliseen seurakuntaan?

Hän sanoo, että tämän seurakunnan jäsenenä olemme pyhien kansalaisia, kuulumme Jumalan perheeseen ja olemme kiviä rakennuksessa. Jokaisella kuvalla hän tahtoo korostaa pyhän kristillisen seurakunnan eri puolia.

Sanalla “kansalainen” hän muistuttaa meille, että tämän seurakunnan jäsenenä meillä on kalliita oikeuksia ja etuja, samoin kuin maallisen valtakunnan jäsenilläkin on tiettyjä oikeuksia ja etuja. Sana, jota tässä käytetään merkitsee enemmän kuin pelkkä kansalainen. Se merkitsee “muiden kanssa samaa kansalaisoikeutta nauttiva.” Olemme samassa asemassa Jumalan

silmissä kuin kaikki pyhät. Sielunvihollinen usein kiusaa meitä yrittämällä saada meitä epäilemään kelvollisuuttamme Jumalan edessä: "Tuo ja tuo kristitty on niin paljon lahjakkaampi kuin sinä, hän on niin täynnä henkeä ja tekee niin paljon enemmän kuin sinä, että tuskin sinä voit pitää itseäsi Jumalan valtakuntaan kuuluvana." — Mutta tässä Jumala vakuuttaa meille, että jokainen Jeesukseen uskova, olkoon hän kuinka heikko ja puutteellinen, on kuitenkin samassa asemassa kuin kaikki pyhät. On totta, ettemme ole samanlaisia pyhitykseen nähden. Meillä on erilaisia lahjoja, toisella on vahvempi usko kuin toisella. Mutta jäsenyys Jumalan valtakunnassa ei riipu meidän teoistamme eikä edes uskomme vahvuudesta. Olemme pelastetut armosta uskon kautta. Heikkokin omistaa täydellisen anteeksi-antamuksen, taivaan kaikkine aarteineen. Olemme samalla kalliilla verellä pestyjä kuin muutkin ja sama Henki asuu meissä. Olemme kaikkien pyhien kanssa kansalaisia.

"Olette Jumalan perhettä". Kuulua perheeseen on aivan eri asia kuin olla kansalainen jossakin valtakunnassa. Perheessä on isä ja äiti, jotka rakastavat lapsiaan ja kohtelevat ja hoitavat heitä rakkaudella. Suhde on hyvin läheinen. Kuuluessamme Jumalan perheeseen on meillä myös rakas taivaallinen Isä. Hän ei ole meille enää ankara tuomari, joka vain uhkaa ja vaatii, vaan hän on nyt armollinen Isämme. Jeesuksessa olemme oppineet tuntemaan hänet tällaisena armollisena Isänä, joka antaa kaikki syntimme anteeksi, joka antaa meille kaikki tarpeemme, varjelee meitä kaikesta vaarasta, hoitaa

meitä hellästi, kantaa meitä käsivarsillaan. Apostoli Paavali kirjoittaa: "Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa. Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällemme pukeneet," ja "jos olemme lapsia niin olemme myöskin perillisiä, Jumalan perillisiä". Meitä odottaa turmeltumaton, saastuttamaton ja katoamaton perintö taivaassa.

Apostoli sanoo myös, että pyhän kristillisen seurakunnan jäsenenä olemme osa rakennuksesta. Rakennus-kuvalla hän tahtoo kuvata seurakunnan kestävyyttä, lujuutta ja loistoa ja sitä, että se jatkuvasti kasvaa.

Hän puhuu ensin rakennuksen perustuksesta: "Apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus." Jokaisen pyhän kristillisen seurakunnan jäsenen uskon perustuksena ovat apostolit ja profeetat. Tässä ei tietystikään tarkoiteta apostoleita ja profeettoja henkilöinä. He ovat kuolleet, mutta he vielä elävät ja toimivat kirjoituksiensa kautta. Jokainen ihminen, joka tulee uskoon, tulee uskon näiden kirjoituksien eli Jumalan Sanan kautta. Ja näiden kirjoitusten keskipiste, niiden olemus, niiden ydin on Jeesus Kristus. Sekä Vanhan Testamentin profeetat että apostolit kirjoittivat hänestä. Ja hänet löydetään ainoastaan heidän sanastaan. Jolla ei ole apostolien ja profeettojen sanaa, sillä ei ole myöskään Jeesusta. Ja jolla ei ole Jeesusta, sillä ei ole oikeaa perustaa. Hän ei ole elävänä kivenä Jumalan rakennuksessa.

Jos tahdot kuulua pyhään kristilliseen seurakuntaan, ystävä, sinun on pysyttävä apostolien ja profeettojen sa-

nassa. Sinun on tarkattava, missä tätä sanaa puhtaasti julistetaan ja opetetaan. On totta, että pyhä kristillinen seurakunta on näkymätön, mutta Jumala on sanonut meille, missä se ilmenee täällä maailmassa. Se ilmenee siellä missä Kristuksen evankeliumia oikein opetetaan ja saarnataan ja missä sakramentit jaetaan Kristuksen käskyn mukaan. Nämä ovat ne merkit, jotka tulee olla jokaisella oikealla näkyvällä seurakunnalla. Tällaiseen näkyvään seurakuntaan tahtoo Jumalan lapsi kuulua.

Rakennuksen kulmakivistä, Jeesuksesta, Paavali sanoo: "Jossa koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa." Kivi asetetaan kiven päälle. Seurakunta jatkuvasti kasvaa. Joskus meistä tuntuu siltä, että seurakunta aivan häviää maan päältä, kun näemme miten monet luopuvat uskostaan ja miten pimeyden voimat saavat voittoja. Mutta tässä meille muistutetaan, että rakennus kasvaa. Se kasvaa siihen asti kunnes valitujen täysi luku on saavutettu. — Muurilaasti, joka pitää kivet yhteen liitettyinä on usko Jeesukseen. Tämä yksi rakennus on Jumalan silmissä siis sopusointuinen, kivet eivät ole siinä sokin sokin, eivätkä ne ole epätasaisia ja hiomattomia. Hän on itse jokaisen kiven hionut Pyhän Hengen kautta ja jokaisen hän on pessyt puhtaaksi Poikansa verellä. Tällaisia olemme me pyhän kristillisen seurakunnan jäsenet Jumalan silmissä, vaikka itsessämme olemme vielä epätasaisia ja hiomattomia synnin tähden. Tästä johtuu, että maailma ei näe tätä rakennusta sellaisena kuin se tässä raamatunkohdassa kuvataan. Maailma näkee kyllä Jumalan kivilouhimon hedelmää. Se näkee Ju-

malan lasten rakkauden tekoja, sen valon jota he heijastavat kun he Kristuksen rakkauden vaatimina kulkevat Jumalan teitä. Mutta se näkee myös, että nämä Jumalan lasten nimeä kantavat eivät ole kaikki näkyvässä yhteydessä, se näkee myös heidän puutteensa ja heikkoutensa. Tämän on synty saanut aikaan. Tätä syntiä vastaan Jumalan lapset taistelevat ja odottavat sitä päivää, jolloin he täydellisiksi tulevat.

Ja tällainen päivä aivan varmasti tulee. Paavali sanoo: "Koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa." Pyhällä temppelillä Paavali tarkoittaa Jumalan seurakuntaa sellaisena kuin se on viimeisenä päivänä täydessä kirkkaudessaan, jolloin viimeinen valittu on siihen liitetty. Silloin kun viimeinen kivi on asetettu paikalleen ja kirkon telineet, eli tämä maailma, puretaan, silloin pyhä temppeli seisoo kaikessa loistossaan kaikkien nähtävänä. Silloin ei kukaan näe kivissä mitään epätasaisuutta tai hiomattomuutta. Tämän pyhän temppelin kirkkaus on oleva aivan häikäisevä. Silloin kuivuu Jumalan lasten silmistä se viime kyynelkin, sillä ei enää ole itkua eikä mitään murhetta. Ja ne, jotka suuresta ahdistuksesta ovat tulleet, saavat kasvoista kasvoihin nähdä hänet, jonka veressä he vaatteensa valkaisivat. Ja se uusi virsi, joka kaikui jo täällä ajassa, kaikuu silloin täysin sävelin Karitsan ylistykseksi, kiitokseksi ja kunniaksi.

"Hänessä tekin yhdessä muitten kanssa rakennutte Jumalan asumukseksi Hengessä." Ajatelkaamme, ystävä, tätä. Ajatelkaamme ja kiittäkäämme. Aamen.

Luterilainen n:o 6/1968, s. 64-66

R.E

Uskova lähetystyön tekijänä

1 Piet. 2:4-10: *“Ja tulkaa hänen tykönsä, elävän kiven tykö, jonka ihmiset tosin ovat hyljänneet, mutta joka Jumalan edessä on valittu, kallis, ja rakentukaa itsekin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papi- toksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia. Sillä Raamatussa sanotaan: “Katso, minä lasken Siioniin valitun kiven, kalliin kulmakiven; ja joka häneen uskoo, ei ole häpeään joutuva.” Teille siis, jotka uskotte, se on kallis, mutta niille, jotka eivät usko, “on se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, tul- lut kulmakiveksi” ja “kompastuskivek- si ja loukkauskallioksi.” Koska he eivät tottele sanaa, niin he kompastuvat; ja siihen heidät on pantukin. Mutta te olette “valittu suku, kuninkaallinen pa- pisto, pyhä heimo, omaisuus kansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja”, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelli- seen valkeuteensa; te, jotka ennen “ette olleet kansa”, mutta nyt olette “Juma- lan kansa”, jotka ennen “ette olleet armahdetut”, mutta nyt “olette armah- detut.”*

Emily Dickinson oli yksi kuului- simmista ja huomattavimmista ameri- kalaisista runoilijoista 1800-luvulla. Hänen nimensä ja runonsa olivat tun- nettuja. Mikä teki Emily Dickonsonin niin kuuluisaksi? Hän tuli kuuluisaksi

siksi, että hänen runonsa käsittelivät individualismia ja humanina olemis- ta. Surullista oli, ja tätä monet hänen runojensa lukijat eivät tienneet, että Emily Dickinson vastusti avoimesti Jumalaa ja kirkkoa. Hän puhui yksi- löistä ja humanina olemisesta sellaisi- na asioina, joita ihmiset halusivat kuulla, mutta kaikki tämä oli puhetta ihmisi- stä sellaisina kuin he ovat synnin ja epäuskon vallassa. Koko uransa ajan Emily Dickinson puhui ja kirjoitti siitä, että kaikki tulisi kyseenalaistaa, tulisi elää vain itseään varten ja olla “vapaa ajattelija”. Lopulta hänen elämänsä oli täynnä yksinäisyyttä, tarkoitukset- tomuutta ja vihamielisyyttä Jumalaa kohtaan. Yksi hänen runoistaan antaa selvän kuvan siitä, millaiseksi hänen elämänsä tuli ilman Jumalaa. Hän kir- joitti: “Minä olen “ei kukaan”! Kuka sinä olet? Oletko sinäkin “ei kukaan”?”

Tänä päivänä monet ihmiset tunte- vat, ajattelevat ja ELÄVÄT kuten Emily Dickinson tuntien olevansa “ei kukaan”. Monet ihmiset kysyvät: “Kuka minä olen” Mikä on elämän tar- koitus ja minun paikkani siinä?” Olen varma siitä, että mekin olemme taistel- leet tällaisten kysymysten kanssa. Tekstissä, joka on edessämme tänään apostoli Pietari vastaa kysymykseen: “Kuka minä olen?” Hän muistuttaa, että meillä on tärkeä merkitys Jumalan

suunnitelmissa. Koska me kuulimme hänelle Jeesuksen Kristuksen kautta, Jumala kutsuu meitä kirkokseen.

1. Olemme eläviä kiviä

Pietari todella puhuu ihmisistä. Tavallisesti emme kuvaa kiviä sanalla “elävä”. Tavallisesti kuvaamme niitä teräviksi tai sileiksi, tasaisiksi, pyöreiksi tai rosoisiksi. Kivet ovat kauniita. Ne ovat kylmiä. Ne ovat varmasti kovia. Mutta kuinka moni meistä koskaan ajattelee kiviä elävinä? Kuitenkin tällä tavoin Pietari kuvaa meitä – ihmisiä, joille on tapahtunut jotakin. Me olemme “yhdessä hänen (Kristuksen) kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.” (Room. 6:4) Rakkaat ystävät, olemme ihmisiä, joiden sydämissä ylösnouseen Herran henki ja voima hallitsevat; olemme Jumalan kansa, eläviä kiviä, jotka ovat tulleet kokemaan ylösnouseen Kristuksen jokapäiväisessä elämässään. Tämä kaikki on tapahtunut siksi, että kuulumme Jeesukselle Kristukselle, joka on Elävä Kivi.

Vuosisatoja aiemmin psalmin kirjoittaja oli kirjoittanut “kivistä, jonka rakentajat hylkäsivät”. Siitä tuli “kulmakivi” (Ps. 118:22) Psalmin kirjoittaja puhui Jeesuksesta, luvatussta Messiaasta ja siitä, mitä Messiaalle tapahtuisi “rakentajien” käsissä. Pietari osoittaa, että Messias on Jeesus Kristus. “Rakentajat” ovat johtajia, niitä,

joiden tuli pitää huolta kirkosta. Juuri he vastustivat Jeesusta kaikkein voimakkaimmin. Niin kuin Emily Dickinson ja niin monet ihmiset ympärillämme, uskonnolliset johtajat hylkäsivät kaikkein tärkeimmän, korvaamattoman “kiven”, Jeesuksen Kristuksen. Vaikka ihmiset hylkäsivät Jeesuksen ja heittivät hänet sivuun, oli Jumala valinnut hänet iankaikkisuudesta. Pietari oli vuorella, jolla Jeesus kirkastui monien silmien edessä. Jumala sanoi hänestä: “Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt”; hänen päälleen vuodatettiin pyhä henki ja hänessä asui Jumalan koko täyteys.

Tämä Jeesus Kristus, kallisarvoisen Jumalalle, tuli maailmaan ollakseen kallisarvoinen meille. Hänen kuolemansa ja ylösnousemuksensa merkitsevät syntien anteeksiantamista, ja sen myötä olemme tulleet sovitetuiksi Jumalan kanssa. Tällä Vapahtaja on tehnyt meidät Jumalan lapsiksi ja hänen perillisikseen ajassa ja iankaikkisuudessa, niin että perimme kaiken sen, minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat (1 Kor. 2:9). Vaikka tänäkin päivänä on ihmisiä, jotka hylkäävät Jeesuksen; vaikka he pitävät evankeliumia Kristuksesta hyllytyksena ja loukkauskivenä, meille tämä evankeliumi on Jumalan voima pelastukseksi (Room. 1:16). Vaikka monet räikeästi kieltävät Jeesuksen, kuten Emily Dickinson teki, on Jeesus kuitenkin kallis meille, jotka uskomme, sillä hänen elämänsä kautta meillä on elämä nyt ja iankaikkisesti. Pietari muistuttaa meitä, että olemme kutsutut

ulos pimeydestä, meidät on tehty “eläväksi kiviksi” ja Kristuksessa tiedämme vastauksen kysymyksiin “Kuka minä olen?” ja “Mikä on elämäni tarkoitus?” Pietari kertoo meille, että elämämme ja jokaisen kristityn elämän tarkoitus on LÄHETYSTYÖ. Olemme tässä maailmassa sitä varten, että julistaisimme evankeliumia Kristuksesta, hänestä, joka on kutsunut meidät ja tuonut meidät pois pimeydestä.

2. Meidät on tehty eläväksi tempeliksi

“Elävät kivet” on sopiva kuvaus siksi, että olemme yhteydessä Elävään Kiveen, Jeesukseen Kristukseen. Löy-

dämme itsemme kaikkien muiden “elävien kivien” joukosta, niiden joukosta, joista muodostuu uskontunnustuksessa mainittu “pyhä kristillinen seurakunta, pyhien ihmisten yhteys”. Kirkko on Herran “hengellinen” tempeli, joka on rakennettu apostolien ja profeettojen perustukselle. Jeesus Kristus itse on kirkon kulmakivi, jota ilman mitään kirkkoa ei ole olemassa. “Elävät kivet” ovat niitä, joille Herra on arvokas, ja Jeesus on aina arvokas meille, kun huomaamme ja muistamme mitä olimme ennen ja mitä olemme nyt. Pietari sanoo tekstissämme: “(te) ennen “ette olleet kansa”, mutta nyt olette “Jumalan kansa”, jotka ennen

“ette olleet armahdetut”, mutta nyt “olette armahdetut.” (1 Piet. 2:10) Emme ole orpoja tässä maailmassa. Meillä on varma käsitys siitä, keitä olemme: olemme Jumalan kansa, jonka hän on armahtanut Jeesuksessa Kristuksessa.

Identiteettimme perustuu siihen, että kuulumme Jumalalle. Identiteettiimme kuuluu myös se, että meillä on yhteys toisiimme, veljiin ja sisariin Kristuksessa. Olemme yhteydessä toisiimme saman uskon, samojen huolenaiheiden, saman rakkauden, toivon ja tarkoituksen myötä. Jumala armahti meitä Kristuksen kalliin veren kautta, otti meidät omikseen ja nimesi perillisikseen. Mutta tässä ei ole kaikki. Nyt hän asuu meissä niin kuin temppelisään, hän täyttää jokaisen uskovan sydämen. Rakkaat ystävät, sanomme Paavalin kanssa: *“Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni.”* (Gal. 2:19,20) Sama kirkastettu Kristus, josta Pietari todisti, on sama Jeesus, joka elää meissä, hänen kirkossaan, hänen elävissä kivissään. Ei ole ihme, että Pietari käytti Jumalan kansasta sanoja: *“valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja”, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa.”* (1 Piet. 2:9) Me olemme hengellinen temppeli, kutsuttu uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka

ovat Jeesuksen Kristuksen kautta Jumalalle mieluisia. Niin, olemme *“Jumalan omaisuuskansa”*. Emily Dickinson puhui siitä, että pitäisi keskittyä omaan itseensä, elää itseään varten ja olla yksilö. Hänen kapinallinen elämänsä johti hänet kieltämään Jeesuksen elävänä kivenä, kulmakivenä, joka pitää kaiken yhdessä. Ilman häntä elämä on kuin kylmää kivimurskaa, se on tarkoituksetonta ja päättyy kuolemaan.

3. Olemme olemassa tehdäksemme Jumalan tahdon

Kirkon olemassaolon tarkoitus on tehdä Jumalan tahto. *“Pyhä heimo”* on kansa, joka on asetettu erikseen täyttämään Jumalan tahtoa. Apostoli Paavali kirjoitti Rooman kristityille: *“Niin minä Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehoitan teitä, veljet, antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi; tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne.”* (Room. 12:1) Pietari puhuu tekstissämme samasta asiasta sanoen: *“rakentukaa itsekin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja — — — te olette omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja”, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa.”*

Ennen olimme pimeydessä, mutta nyt elämämme on todistusta, välttämme mielellämme asioita, jotka sotivat sie-lua vastaan, lihan himoja ja syntejä, jotka niin helposti saartavat meidät ja heikentävät suhdettamme Jumalaan.

Panemme mielellämme pois syntisen luotomme, joka vaarantaisi iankaikkisen päämäärämme ja veisi meiltä Jumalan lapseuden. Todellakin taistelemme vanhaa aatamiamme, synnillistä luontoamme vastaan. Galatalaiskirjeessään Paavali kuvaa lihan tekoja: *“Haureus, saastaisuus, irstaus, epäjumalanpalvelus, noituus, vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet, eriseurat, lahkot, kateus, juomingit, mässäykset ja muut senkaltaiset.”* (Gal. 5:19-21)

Kirkon lähetystyö ja työ omassa ympäristössämme ilmenee siinä, että panemme pois pimeyden teot. Sen lisäksi elämämme heijastaa “hengellisten” uhrien uhraamista. Nämä ovat vapaita lahjoja, jotka Jumala omalla voimallaan saa aikaan; ne ovat otollisia hänelle, koska ne ovat peräisin siitä uudesta suhteesta, joka meillä on hänen kansaan Kristuksessa Jeesuksessa. Niinpä lähetystyömme on meissä asuvan ja vaikuttavan Jumalan työtä, se on elämää joka mukautuu Jumalan tahtoon. Jumalan nimi tulee kirkastetuksi. “Hengelliset uhrit” tarkoittaa elämää, jota Jumala vaikuttaa meissä. Hän tekee meistä toisista välittäviä yksilöitä, olemme ihmisiä, joilla on uusi arvojärjestys. Ihmiset näkevät Hengen hedelmän, hedelmän, jota Jumala vaikuttaa meissä sanan julistuksen kautta. Ihmiset näkevät meissä aavistuksen voitosta, toivosta, ilosta, välittämisestä, anteeksiantamuksesta ja lämmöstä. Ihmiset näkevät meidän puhuvan Herastamme eikä pitävän uskoa itsellämme. Ihmiset näkevät meissä luottamuk-

sen, joka perustuu Herramme ylönousemukseen ja näkyy siinä, että haluamme pysyä Kristuksen omina ja välittää toisistamme. Tämä on lähetystyön sydän. Ihmiset kuulevat Kristuksesta hänen sanassaan ja näkevät uskon hedelmiä hänen kansansa elämässä.

Lähetystyö kotimaassa ja siellä, missä asumme, on sitä, että julistamme sen jaloja tekoja, joka on kutsunut meidät pimeydestä ihmeelliseen valkeuteensa. Olemme pelastava jäännös maailmaa varten. Me, jotka emme ennen olleet kansa, olemme nyt Jumalan kansa. Elämämme keskus on Kristus, kulmakivi, johon perustuu se, keitä olemme. Aiemmin emme olleet armahdetut, mutta nyt olemme armahdetut. Lähetystyö on päivittäistä elämistä Jumalan armosta, sillä hän antaa kaikki syntimme anteeksi. Hän nostaa meidät lapsikseen ja lähettää hänen nimessään julistamaan anteeksiantamusta hänen nimessään ja osoittamaan häntä, jossa olemme saaneet armon. Kun päivittäin elämme Jumalan armosta ja laupeudesta, jaamme sitä keskuudessamme “opettaen ja neuvoen toinen toistamme psalmeilla, kiitosvirsillä ja hengellisillä lauluilla”. (ks. Kol. 3:16) Me jaamme sitä päivittäin toisille kun haluamme olla Jumalan työvälineitä ja vetää toisiakin Jumalan kansan yhteyteen uskossa Jeesukseen. Olemme ihmisiä, joissa Jumalan armo ja Kristuksen voima vaikuttavat nyt ja aina hänen tulemisensa päivään. Amen.

Rev. Edward Brockwell

Yleisuskonnollisuus nousussa?

Kotimaa-lehden internetsivuilla kerrottiin 30.6.2008 Yhdysvalloissa tehdyn tutkimuksen tuloksista. Eri uskontokuntien edustajilta oli kysytty, voivatko heidän mielestään monet uskonnot johtaa iankaikkiseen elämään. Huomiota herättävää oli, että ns. evankelikaaleista 59% vastasi kysymykseen myöntävästi. Evankelikaalit eivät ole mikään tietty kirkkokunta, vaan nimityksellä tarkoitetaan erilaisia ns. herätyskristillisiä seurakuntia. Kaikkien protestanttisten kirkkojen edustajista 66% ja roomalaiskatolisista 79% oli sillä kannalla, että iankaikkinen elämä voidaan saavuttaa monien uskontojen kautta.

USA:n uskonnollisen kentän asiantuntija Markku Ruotsila toteaa, että yhden tutkimuksen perusteella ei pidä tehdä kovin pitkälle meneviä johtopäätöksiä. Kuitenkin hän pitää yllä mainittua evankelikaalien suurta myönteisten vastausten osuutta huomattavana ja uutena tietona. Hän myös viittaa siihen, että tutkimustuloksissa 1990-luvun alkupuolelta on ollut nähtävissä, että evankelikaalien usko on muuttumassa sisällöltään entistä epädogmaattisemmaksi, siis opitaan vähemmän.

Yhdysvaltojen ja Suomen olot eroavat jossain määrin toisistaan. Kuitenkin yleisuskonnollisuus ja siihen liittyvä opillinen väljyys ovat kasvamassa

täälläkin. Hyvin harva enää puhuu opin puhtauden ja yksimielisyyden merkityksestä kirkossa. Kansankirkossa tästä asiasta on periaatteessa luovuttu jo vuonna 1869 hyväksytyin kirkkolain myötä. Se merkitsi käytännössä sitä, että kirkossa saa opettaa monenlaisia oppeja. Tämän tien johdonmukainen seuraus on, että pelastumista iankaikkiseen elämään voitaisiin etsiä myös toisten uskontojen piiristä.

Nämä ilmiöt merkitsevät sitä, että tunnustuksellisten luterilaisten seurakuntien tulee pysyä vanhalla perustallaan ja julistaa evankeliumia yksin Kristuksen armotyön tähden. Apostolit teroittivat sekä tämän evankeliumin avaruutta syntiselle että sen ainutlaatuisuutta: *“Olkoon siis teille tietävä, miehet ja veljet, että hänen (Jeesuksen) kauttansa julistetaan teille syntien anteeksiantamus ja että jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi, vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksi tulla.”* (Apt. 13:38,39) ja: *“Hän (Jeesus) on ‘se kivi, jonka te, rakentajat, hylkäsite, mutta joka on kulmakiveksi tullut.’ Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman.”* (Apt. 4:11,12)

Kimmo Närhi

Aikuisten raamattuleiri - STLK 80 vuotta

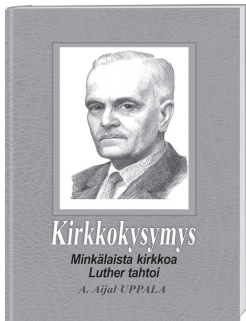
Seurakuntiemme väkeä kokoontui aikuisten raamattuleirille 8.-13.7. Tällä kerralla leirin teemana oli kirkkokuntamme 80-vuotisjuhla. Eri päivinä tarkastelimme aihetta eri näkökannoilta. Kokonaisten leiripäivien teemat olivat: Yksin Raamattu, yksin Kristuksen tähden, kotimaan toiminta ja ulkolähetystyö. Näitä aihepiirejä tarkastelimme sekä menneiden vuosikymmenten että nykypäivän näkökulmasta. Leirillä opettivat kirkkokuntamme kaksi edellistä johtajaa, pastorit Rupert Efraimson ja Markku Särelä, nykyinen johtaja, pastori Kimmo Närhi sekä Rev. Edward Brockwell. Leirille oli tavan mukaan kutsuttu

myös ulkomaisia vieraita. Tähän liittyi kaksi vastoinkäymistä. Pastori Pavel Luchenko Valko-Venäjällä ei saanut hänelle lähetettyä kutsua. Alexander Tumanov Izhevskistä Venäjältä oli tulomatalla Moskovassa, jossa hänen rahansa ryöstettiin, ja matka keskeytyi. Tämä osaltaan muistuttaa niistä koettelemuksista ja vaikeuksista, jollaisia ulkolähetystyössä välistä tulee.

Leirillä julkaistiin myös juhla kirja, pastori A. Aijal Uppalan "Kirkkokysymys". Se on kokoomateos, johon on koottu pastori Uppalan kirkkopilliset kirjat 1920-luvun lopulta alkaen sekä hänen tätä aihetta koskevat muut kirjoituksensa ja artikkelinsa.

Aamulla ja illalla leiripäivien ajan Siitamajan kalliolta kajahti lippulaulu kylälaisten kuultavaksi. Juhla leirin päivittäinen vahvuus oli yli 50 leiriläistä.

Pastori A. Aijal Uppalan "Kirkkokysymys" on kokoomateos, johon on koottu Uppalan kirkko-opilliset kirjat 1920-luvun lopulta alkaen sekä hänen tätä aihetta koskevat muut kirjoituksensa ja artikkelinsa.

Viimeinen niistä on kirjoitettu vuonna 1984. Näin kirja sisältää ajallisestikin mitattuna hyvin laajan selvityksen siitä kirkko-opillisesta perustasta, jolla seurakuntamme ovat syntyneet ja ovat edelleen olemassa. Leiri kaikkine opetuksineen teroitti mieliin Jumalan suurta armoa. Hän on antanut syntisille Vapahtajan. Syntien anteeksiantamuk-

"Leirillämme vieraili myös teologian tohtori Reijo Arkkila Marjatta-puolisonsa kanssa. Kuvassa oikealta pastori Markku Särelä, TT Reijo Arkkila sekä pastorit Rupert Efraimson ja Kimmo Närhi."

sen evankeliumi kokoaa ihmisiä tai vaan tielle ja myös seurakunniksi yhteyteen toinen toistensa kanssa. Tämä evankeliumi tulee osaksemme armonvälineissä, pyhässä kasteessa, evankeliumin sanassa ja ehtoollisessa. Näin on meillä turvapaikka Vapahtajan ja hänen sanansa suojassa.

Kimmo Närhi

Sunnuntaina kokoonnuttiin jumalanpalvelukseen.

STLK:n rippikoulu 2008

Oriveden Siitamajalla pidettiin 8.-21.6.2008 rippikoulu. Sen päätteeksi juhannuspäivänä 21.6. konfirmoitiin seuraavat nuoret: Helsingin Tunnustuksellisessa Luterilaisessa Seurakunnassa Erika Anna Julia Bäckström, Lauri Petteri Lepistö ja Janne Mikael Närhi sekä Tampereen Tunnustuksellisessa Luterilaisessa Seurakunnassa Kia Jasmin Tuulia Finnilä, Marko Petteri Kursula, Antti Mikael Rouhu, Ville-Juhani Saari, Joakim Andreas Virta ja Kukka-Maaria Matilda Virta.

Rippikoulu helpottuu koko ajan

”Hirrvään paljon lukemista” tokaisi oppilas rippikoulun ensimmäisellä viikolla. Opettaja mietti hetken, päätyi siihen, ettei tosiasioita kannata kiistää, ja sanoi: ”Niin on.” Rippikoulussamme opiskellaan Vähä katekismus ja Kristinoppi lähes kanteesta kanteen, osia Vähästä katekismuksesta ja raamatunlauseita ulkoakin. Se tarkoittaa paljon lukemista.

Opettajan mieleen tuli kuitenkin myös toinen tosiasia. Hän sanoi: ”Älä hätäile, tämä helpottuu koko ajan.” ”Miten niin?”, vastasi oppilas. Opettaja selitti: ”Rippikoulun opetus perustuu yhteen ydinasiaan. Jeesus tuli maailmaan ja sovitti meidän ja koko maail-

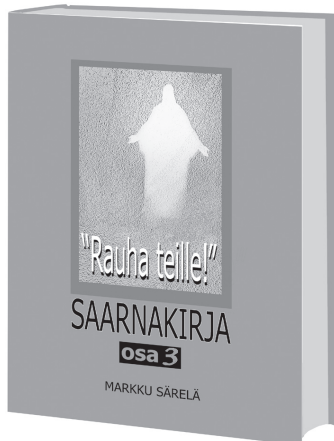
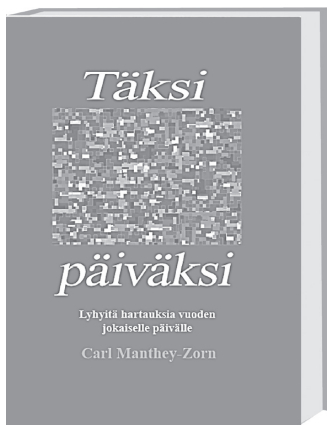
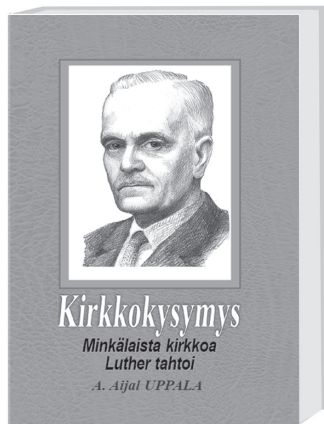
man synnin. Alkupuolella puhumme Jumalan laista. Se näyttää, miksi tarvitsemme syntien sovitusta. Jälkipuolella puhumme tarkemmin Jeesuksesta, hänen hyvistä teoistaan ja siitä, kuinka Jumala kasteessa, evankeliumin sanassa ja ehtoollisessa antaa armonsa meille. Kun tätä ajattelet, asiat menevät helposti kohdalleen.”

Tämä pieni keskustelunpätkä sopii rippikoulun ytimen pikakertaukseksi nyt konfirmoiduille, aiemmin rippikoulunsa käyneille ja myös tiedoksi tuleville rippikoululaisille. Jumala teitä tänä kesänä konfirmoituja runsaasti siunatkoon.

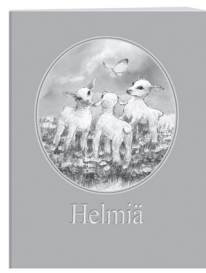
Kimmo Närhi

Kirjallisuutta

Kesän aikana on olemme saaneet painosta seuraavat kirjat: A. Aijal Uppala: Kirkkokysymys (Kirkko-opilliset teokset pääosin 1930-luvulta ja aiheeseen liittyvät myöhemmät kirjoitukset) (ovh 20 e), C. M-Zorn: Täksi päiväksi (hartauskirja) (ovh 20 e) ja Markku Säreä: Rauha teille/3 (saarnakirja) (ovh 15 e). Toivotamme lukijoille siunattuja hetkiä uutuuskirjojen äärellä.

Aiemmin tänä vuonna STLK on julkaissut useita kirjoja: Pastori Markku Säreän Saarnakirjan toinen osa (ovh 15 e), Virpi Apponen: Tieni johdata taivaaseen (uusintapainos) (ovh 8 e), Eeva Voima ja Outi Lappalainen: Helmiä (erityisesti lapsille) (ovh 4 e) ja Kristinoppi ruotsiksi (ovh 10 e)

Juhlakirjan kalliita opetuksia

Juhlistimme aikuisten raamattuleirillä myös kirkkokuntamme 80-vuotisjuhla-kirjan julkistamista. Tuo kirja on edesmenneen pastorin A. Aijal Uppalan kirja *“Kirkkokysymys – Minkälaista kirkkoa Luther tahtoi”*. Kirja on kokoomateos, ja se sisältää yhteensä 15 pastori Uppalan kirjaa ja artikkelia kirkkokysymyksestä. Osa teksteistä käsittelee kirkkokysymystä opilliselta kannalta, osa keskittyy jonkin historialliseen tilanteeseen.

On mitä suotavinta, että seurakuntiemme jäsenet ja muutkin tarkoin tutustuivat juhlakirjaan. Tämän helpottamiseksi ja innostukseksi tässä tärkeässä asiassa tahdomme lehdessämmekin tuoda esiin joitakin palasia kirjan laajasta opetuksesta.

Kirjan lukemisen aluksi kannattaa tutustua sivuilla 478-480 oleviin Raamatun ja luterilaisen tunnustuksen opetuksiin kirkkokysymyksestä. Tällä kerralla tuomme esiin muutamia lainauksia noilta sivuilta.

1. Puhdas Jumalan sana – seurakunta- yksi usko

“Minä olen Herra, sinun Jumalasi. Älköön sinulla olko muita jumalia.” 1. käsky.

“Pyhitetty olkoon sinun nimesi.” 1. rukous.

“Kuinka Jumalan nimi meidän tykönämme pyhitetään?”

Kun Jumalan sana opetetaan selvästi ja puhtaasti ja myös me, Jumalan lapsina, sen mukaan pyhästi elämme; siihen auta meitä, rakas taivaallinen Isä! Mutta joka opettaa ja elää toisin kuin Jumalan sana opettaa, hän häpäisee meidän keskuudessamme Jumalan nimen; siitä varjele meitä, taivaallinen Isä!” (Vähän Katekismus) “Mutta minä kehotan teitä, veljet, — — että kaikki olisitte puheessa yksimieliset ettekä suvaitsisi riitaisuuksia keskuudessanne, vaan pysyisitte sovinnossa ja teillä olisi sama mieli ja sama ajatus.” (1 Kor. 1:10)

2. Uskon tunnustaminen ihmisten edessä

“Sen tähden, jokaisen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, minäkin tunnustan isäni edessä, joka on taivaissa. Mutta joka kieltää minut ihmisten edessä, sen minäkin kiellän isäni edessä, joka on taivaissa. Älkää luulko, että minä olen tullut tuomaan rauhaa maan päälle; en ole tullut tuomaan rauhaa, vaan miekan.” (Matt. 10: 32-34)

3. Suhtautuminen toisenlaiseen opetukseen

“Kavahtakaa vääriä profeettoja, jotka tulevat teidän luoksenne lammasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaisia susia.” (Matt. 7:15)

“Vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan.” (Gal. 5:9)

4. Eroaminen väärästä yhteydestä

“Miten sopivat yhteen Kristus ja Beliar? Tai mitä yhteistä osaa uskovaisella on uskottoman kanssa? Ja miten soveltuvat yhteen Jumalan temppeleli ja epäjumalat? Sillä me olemme elävän Jumalan temppeleli, niin kuin Jumala on sanonut: “Minä

olen heissä asuva vaeltava heidän keskellään ja oleva heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani.” Sen tähden: “Lähtekää pois heidän keskeltänsä ja erotkaa heistä, sanoo Herra, älkääkä saastaiseen koskeko; niin minä otan teidät huostaani ja olen teidän Isänne, ja te tulette minun pojikseni ja tyttäriskeni, sanoo Herra kaikkivaltias.” (2 Kor. 6:15-18).

5. Pitäytyminen oikein opettavaan seurakuntaan

“Älkäämme jättäkö omaa seurakunnankokoustamme, niin kuin muutamien on tapana, vaan kehottakaamme toisiamme sitä enemmän, kuin enemmän näemme tuon päivän lähestyvän.” (Hebr. 10:25).

“Sillä te tarvitsette kestäväisyyttä, tehdäksenne Jumalan tahdon... Mutta me emme ole niitä, jotka vetäytyvät pois omaksi kadotukseksien, vaan niitä, jotka uskovat sielunsa pelastukseksi.” (Hebr. 10:36,39)

Profeetta Sakarjan selitys

Profeetta Sakarjan selitys, 14:11-20

Uskonpuhdistaja Martti Lutherin slittämä ja hänen itsensä saksaksi julkaisema vuoden 1527 joulukuun lopussa. W2 XIV, 1768-1975. Suomentanut Markku Särelä. Lehdessämme oli numeroon 10/2006 saakka sarja Martti Lutherin Sakarjan kirjan selityksestä. Tämä sarja eteni 14. luvun 10. jakeeseen saakka. Tämä viimeinen jakso jäi silloin julkaisematta, ja julkaisemme sen nyt.

Jae 11. *He asuvat siellä, eikä ole enää kirousta, sillä Jerusalem on asuva turvassa.*

20. Pyhä, uusi Jerusalem on oleva täynnä kansaa ja kuitenkin aivan pyhä ja puhdas niin, ettei siinä ole kirousta, toisin sanoen ketään ei eroteta siitä pahuutensa tähden, sillä he kaikki ovat pyhiä ja vanhurskaita Kristuksessa; eivätkä vain pyhiä ja vanhurskaita, vaan myös turvassa. Sillä heillä on hyvä omatunto Kristuksessa ja he ovat iloisia ja suuressa rauhassa.

Jae 12. *Ja tämä on oleva viitsaus, jolla Herra rankaisee kaikkia niitä kansoja, jotka sotivat Jerusalemia vastaan: hän mädättää heidän lihansa, kun he vielä seisovat jaloillaan, heidän silmänsä mätänevät kuoppiinsa ja heidän kielensä mätänee heidän suuhunsa.*

21. Kristittyjen vainoajat eivät jää rankaisematta ja tapahtuu, että he kuolevat oudolla tavalla niin, että he mädäntyvät itseensä, menettävät voimansa ja vahvuutensa vielä silloin, kun he luulevat seisovansa. Niinpä roomalaiset kukistuivat niin, ettei tiedetä miten. Heillä oli tarpeeksi lihaa, siis maata ja väkeä ja he olivat voimissaan. Heiltä ei puuttunut silmiäkään eli viisaita, järkeviä hallitsijoita. Ei puuttunut kieliä eli opettajia ja viisaita neuvonantajia. Se ei kuitenkaan

auttanut. Samoin kuin kuvataan Troijan tuhoutuneen silloin, kun sen väki oli parhaimmillaan. Ja Jerusalem tuhoutui silloin, kun se oli vahvimmillaan. Babylon samoin. Miksi? Siksi, että Jumala lakkasi olemasta heidän apunaan, ja oli tullut heidän rangaistuksensa ja hävityksensä hetki, ja kuten hän tässä sanoo, heidän kiellensä suuhun, silmien kuoppiin ja ruumiin luiden ympärille täytyy mädätä, se on, niiden täytyy menettää voimansa, onnensa ja voittonsa. Kun se tapahtuu, niin sitä tulee seurata:

Jae 13. Silloin Herra saattaa heidät suuren hämmingin valtaan, niin että he käyvät kiinni toinen toisensa käteen ja toisen käsi kohoaa toisen kättä vastaan.

22. Se on, kun he ovat käyneet voimattomiksi, he vielä lisäksi tulevat riitaisiksi keskenään ja käyvät toisiinsa käsiksi, niin että he pian kukistuvat, kuten tapahtui Rooman valtakunnalle. Herra saattaa heidät hämminkiin, kun hän ottaa pois suojelevan kätensä eikä enää säilytä rauhaa. Eivätkä ainoastaan pakanat keskuudessaan turmellu sillä tavalla, vaan

Jae 14. Myös Juuda on sotiva Jerusalemiä vastaan.

23. Se on, myös kristikunnassa on oleva lahkoja. Nekin turmeltuvat sisäisesti, kuten yleensä harhaoppiset ovat keskenään aina eripuraisia, vaikka he ovat yksimielisiä pauhatessaan oikeita kristittyjä vastaan. Minulla on huoli, että niin käy kerran myös Saksanmaalle, koska tyrannit vainoavat evankeliumia niin kauheasti. Lahkohenget ovat jo nyt keskenään erimielisiä ja tuhoavat itsensä nopeasti, vaikka ovatkin yksimielisiä evankeliumin vastustamisessa.

Niin kaikkien pakanakansojen rikkaudet kootaan joka taholta: kullat ja hopeat ja ylen paljon vaatteita.

24. Se on, niiden tähän asti kokoama rikkaus, minkä tähden he myös pauhaavat evankeliumia vastaan, temmataan niiltä pois. Niinhän juutalaisetkin menettivät maan ja kansan, minkä vuoksi he taistelevat Kristusta vastaan. Samoin tulee käymään kaikille vatsanpalvojille ja papeille, jotka nyt vainoavat evankeliumia huolehtiessaan kovasti omaisuudestaan ja aarteistaan. Heidän täytyy tuhoutua ja menettää kaikki häpeällisesti.

Jae 15. Samoin on vitsaus kohtaava hevosia, muuleja, kameleja, aaseja ja kaikkea karjaa, mitä niissä leireissä on – samankaltainen vitsaus.

25. Se on, myös nämä häviävät ja vähenevät ja niitä ryöstetään. Pakanoiden kaikki mahti ja voima siis kukistuu, josta he ovat kerskuneet ja jolla he ovat uhkailleet kurjia kristittyjä vastaan.

Jae 16. Mutta kaikki niiden pakanakansain tähteet, jotka ovat hyökänneet Jerusalemiä vastaan, käyvät vuosi vuodelta sinne ylös kumartaen rukoilemaan kuningasta, Herraa Sebaotia, ja viettämään lehtimajanjuhlaa.

26. Niistä pakanoista, jotka eivät jää epäuskoon muiden tavoin, tulee kristittyjä ja he palvelevat Kristusta. Ja muiden edessä, hän sanoo, he viettävät joka vuosi lehtimajanjuhlaa. Miksi ei pääsiäisjuhlaa tai helluntaijuhlaa? Edellä hän on kyllin puhunut siitä, että Jerusalem hävitetään. Sen vuoksi tämän täytyy olla uusi lehtimajanjuhla uudessa Jerusalemissa. No hyvä, uusi lehtimajanjuhla on sitä, että kristityt elävät täällä maan päällä vieraina ja kulkijainina ja tahtovat päästä tule-

vaan kaupunkiin niin kuin ne, jotka asuvat lehtimajoissa. He ajattelevat viipyvänsä niissä vain lyhyen ajan, esimerkiksi viikon verran, ja palaavat aina kotiin. Tämä ei ole mitään muuta kuin sitä, että kristityt elävät täällä maan päällä iloisina uskossa ja toivossa ja odottavat tulevaista autuutta. Sellaiseen juhlaan he menevät joka vuosi, siis päivittäin, ja harjoittautuvat tässä uskossa ja toivossa jne.

Jae 17. *Ja mitkä maan sukukunnista eivät käy ylös Jerusalemiin kumartaen rukoilemaan kuningasta, Herraa Sebaotia, niille ei tule sadetta.*

27. Ne, jotka kieltäytyvät viettämästä sellaista hengellistä juhlaa ja jotka etsivät enemmän vatsansa ja itsensä etua kuin Kristusta, siinä sana putoaa orjantappuroiden sekaan ja tukahtuu, niin ettei se tuota hedelmää [Luuk. 8:7]. Heidän ylitseen käy rangaistus, niin ettei sada, se on, heidän kiittämättömyytensä tähden Jumalan sana otetaan lopulta heiltä pois.

Jae 18. *Ja jos egyptiläisten sukukunta ei käy eikä tule sinne ylös, ei sadetta tule heillekään.*

28. Mitä egyptiläiset kyselevät sen perään? Eiväthän he tarvitse sadetta, eikä heillä ole koskaan sadetta, kuten Mooses kirjoittaa [5 Moos. 11:10]. Mutta hän mainitsee egyptiläiset erikseen siksi, että olisi pakko ymmärtää sade hengellisesti, mikä sade on tarpeellinen egyptiläisillekin kuten kaikille pakanoille.

Jakeet 18b-19: *Heitä on kohtaava se vitsaus, millä Herra rankaisee niitä pakanakansoja, jotka eivät tule sinne ylös viettämään lehtimajanjuhlaa. Tämä on oleva egyptiläisten synnin palkka ja kaikkien niiden pakanakansojen synnin palkka, jotka eivät käy sinne ylös viettämään lehtimajanjuhlaa.*

29. Hän käyttää tässä monia sanoja tästä vitsauksesta ja lehtimajanjuhlasta, kun [heidän laiminlyöntinsä] luetaan synniksi, joka ei jää rankaisematta. Ne eivät ole kuitenkaan turhia sanoja. Sillä todellakaan maan päällä ei ole suurempaa armoa kuin se, että Jumalan sanaa saarnataan; eikä myöskään suurempaa kurjuutta kuin se, että Jumalan sanaa ei saarnata, kuten myös Jes. 5:6–7 julistaa tätä samaa vitsausta viinitarhalle. Sillä missä Jumalan sana ei sada, siinä ei ole mitään hyvää, ei ajatusta, sanaa eikä tekoa, ja kaikki työ ja vaivannäkö menee hukkaan, kuten juutalaisten, pakanoiden, munkkien ja pappien on mennyt aivan hukkaan.

Jae 20. *Silloin on hevosten varustus oleva Herralle pyhä.*

30. Pyhä Hieronymos sanoo pilanteoksi sitä, kun eräät tässä kohden sanovat profeetan puhuvan Kristuksen naulasta, josta kuningatar Helena olisi teettänyt keisari Konstantinukselle suitset, koska latinankielinen teksti sanoo: *Quod est super frenum equi, sanctum erit Domino*. Profeetta sen sijaan haluaa sanoa, että kristikunnassa maallikot, jotka hoitavat maallisen esivallan virkaa, ovat yhtä pyhiä ja Jumalalle samalla tavalla otollisia kuin papit. Niin eivät siis vain papit, kuten ennen aikaan, vaan myös maalliset hallitsijat ovat pyhiä, sillä he palvelevat Jumalaa, Room. 13:4. Lisäksi he voivat yhtä hyvin uskoa ja olla kristittyjä kuin muutkin, kuten luemme sadanpäällikkö Korneliuksesta, Apt. 10:31 ss., ja käskynhaltija Paulus Sergiuksesta, Apt. 13:7, ja sen jälkeen kuninkaista ja ruhtinaista. Lyhyesti, kaikki pitää alistettaman Kristukselle, sekä suuret että vähäiset, sekä korkeat että alhaiset säädyt.

Ja padat Herran temppelissä ovat uhrimaljain vertaisia, jotka ovat alttarin edessä.

31. Vanhassa testamentissa olivat vain ne astiat pyhiä, jotka olivat pyhitetyt ja säädetyt alttaria ja jumalanpalvelusta varten, mutta Uudessa testamentissa kaikki padat tai ruukut ovat koko Herran huoneessa niin pyhiä kuin Vanhassa olivat alttarimaljat, se on, Uudessa testamentissa ovat kaikki jumalanpalveluksessa olevat kristityt pyhiä, vihittyjä ja kykeneviä papinvirkaan, niin ettei tästä lähin ole mitään eroa vihittyjen ja vihkimättömien välillä, koska heidät kaikki on vihitty Kristuksen Hengellä, niin ja mikä vielä enemmän:

Jae 21. *Sillä kaikki padat (tai ruukut) Jerusalemissa ja Juudassa ovat pyhitetyt Herralle Sebaotille.*

32. Se on, he tulevat kaikki läpeensä olemaan pappeja ja pyhiä. Riippumatta siitä, ovatko he virassa ja palveluksessa, heidät on siihen kuitenkin vihitty. Sillä lain aikana kaikki ruukut eivät olleet pyhiä.

Kaikki uhraajat tulevat ja ottavat niitä ja keittävät niissä.

33. Se on, vanha pappeus ja sen pyhyys päättyy ja loppuu, sillä uusi pappeus tekee jokaisesta, joka uskoo, pyhän ja vihityn. Sen tähden se, joka vain haluaa uhrata eli saarnata ja palvella Jumalaa, ottaa haluamansa kristityn, joka voi häntä opettaa ja keittää, että hänet valmistettaisiin ja uhrattaisiin Jumalalle vanhan ihmisen puolesta, Room. 12:1. He ovat näet kaikki pappeja ja Jumalan opettamia [Jes. 54:13; Joh. 6:45; Jer. 31:34]. Ja tässä tulee profeetta itse esiin ja selittää vanhan pappeuden ja sen viran, etteivät kevytmieliset henget pääse esittämään suurta taitoan vertauskuvineen ja tulkintoineen. Nykyäänhän meidän lahkohenkemme kerskuvat kallisarvoiseksi tietää, mitä on *imago* (kuva) ja *veritas* (totuus), ja niin vanhan pappeuden olemus tulisi esiin. Aivan kuin ne olisivat pääkohtia eikä niitä olisi koskaan aikaisemmin esitetty. Kuitenkin tämä profeetta on itse paljastanut monia Vanhan testamentin kuvia, kuten hän tässä tekee pappeudelle ja edellä Mooseksen liitonarkille yms.

Eikä silloin ole enää yhtään kanaanilaista Herran Sebaotin huoneessa.

34. Ennen aikaan kansassa oli joitakin kanaanilaisia, kuten luemme Joosualta [Joos. 16:10; 17:12] ja Tuomareilta [Tuom. 1:29–30], ettei maassa ollut vain Israelin kansaa, mutta Kristuksen aikoina kristityissä ei ole oleva yhtään epäpyhää. Heidän kaikkien täytyy olla yhtä Hengessä ja uskossa niin ettei siihen jää harhappisia eikä muita vääriä kristityitä. Niin, he erottavat itse itsensä siitä kuin akanaat, Ps. 1:4.

35. Niin siis nämä viimeiset tekstin kohdat saavat minussa aikaan sen, etten ymmärrä tämän luvun puhuvan viimeisestä tuomiosta, vaan kristikunnasta. Sillä viimeisen päivän kanssa ei sovi yhteen hyvin se, että kaikki padat ovat pyhiä ja ratsujen varustus on pyhä ja että on synty halveksia lehtimajanjuhlaa eivät myöskään juuri mitkään kohdat, paitsi jaettu Öljymäki. Mutta ne sopivat aivan hyvin kristikuntaan, joka elää maan päällä uskossa ja sanassa. Jos joku voi selittää tämän paremmin, sillä on siihen tarpeeksi tilaa ja lehtimajaa. Mutta Kristus auttakoon ja varjelkoon meidät yksinkertaisessa merkityksessä. Amen.

**Tunnustuksellinen
Luterilainen
Kirkko**

Kastettu

Pyhässä kasteessa on Jumalan armon osallisuuteen ja Tampereen Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan jäseneksi otettu Pinja Helmi Särelä, syntynyt 9.5.2008, kastettu 14.6.2008.

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1:
Jumalanpalvelus keskiviikkoisin klo 11
19. 27.8. saakka ja sunnuntaisin klo 11
7.9. alkaen HPE 20.8.

Siitamaaja: Jumalanpalvelus su 27.7,
10.8. ja 24.8. klo 11.

Lahti, Rajakatu 7.
Jumalanpalvelukset su klo 16. HPE
16.8.

Kuusankoski, Kettumäentie 2:
Jumalanpalvelus su 27.7. ja
24.8.(HPE) klo 11 .

Radio YLE 1

Iltahartaus ti 26.8. klo 18.50
Pastori Kimmo Närhi

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com
STLK:n verkkosivut:
www.luterilainen.com

Sisällys:

Itsevalittu uskonharjoitus, Martti Luther.....	182
Kirkon elämän kolme ydinkysymystä, KN.....	183
Tähän asti on Herra auttanut, KN.....	185
Säilytä vapautesi, MS.....	187
Kuulunko pyhään kristilliseen seurakuntaan? RE (1968).....	191
Uskova lähetystyön tekijänä, EB.....	196
Yleisuskonnollisuus nousussa? KN.....	201
Aikuisten raamattuleiri - STLK 80 vuotta, KN.....	202
STLK:n rippikoulu 2008.....	204
Juhlakirjan kalliita opetuksia, KN.....	206
Profeetta Sakarjan selitys, 14. luku/jatkoa, Martti Luther.....	207
Toimintatietoja.....	211

Kansi: "Tähän asti on Herra meitä auttanut." 1. Sam 7:12, Kimmo Pälikkö

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Helsinki: 127030-18973.

Luterilainen -lehti : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyynä 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilauhinta 2008: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti,

puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo,

Sähköposti: lsarela@gmail.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 2,50 euroa

Oriveden Sanomalehti Oy